Roditelji jedu kiselo grožđe, djeci zubi trnu.

Autor Guste Santini
Ponedjeljak, 06 Svibanj 2002 10:39

«Jutarnji list» od 6. svibnja 2002. godine na stranici sedmoj donosi: «Hrvatski otoci na prodaju za «prihvatljivih» tri milijuna eura».

Prije više godina sam među ekonomistima i na tribinama govorio i prognozirao (sam ne vjerujući u to – više kao sarkazam prema tadašnjoj vlasti) kako će politika rasprodaje obiteljskog srebra završiti prodajom prirodnog bogatstva. I, na žalost, nisam se prevario. FT-ov dodatak upravo objavljuje urbi et orgi prodaju prirodnog bogatstva ove zemlje. Nitko nas ne može zaustaviti u rasprodaji. Treba samo pričekati argumentaciju kako je to dobro za hrvatske građane. Sve je za nas dobro; Bože kako smo nezahvalni! Za razliku od komunističke vlasti koja se zaduživala kako bi plaće bile veće i kako bi zaposlenost bila što veća, te kako bi se povećala građanska međuovisnost (interpretiraj: sve nam je to dala partija), današnja vlast rasprodaje najprije društveno bogatstvo, potom i prirodno da bi «krpala» rupe u raznim budžetima i fondovima i time kupuje socijalni mir. Ipak, prodaja ne može zaustaviti destrukciju i društvenu krizu koja je svakim danom sve dublja i dublja. Politike vlasti od četiri godine definira i horizont svake vlasti na četiri godine. Sve je isprobano na ovoj političkoj sceni. Vele da kriza «iznjedri» nove igrače. U Hrvatskoj nikako da se to dogodi. Svi igrači igraju po istim notama. Postoji bezuspješan napor da se mjenja aranžman. I to je to.

Svojevremeno sam se zalagao da se iz otočja napravi razvojna šansa tzv. zelene magistrale. O tome se nije raspravljalo jer to zahtjeva napor. I to ne bilo kakakv napor dragi čitaoce. To predstavlja izmjenu trendova i umjesto vladanja to predstavlja služenja svom narodu. Na ovim prostorima se ne shvaća da je politička vlast služenje. Ovdje se smatra da je politička vlast vladanje bez obveze odgovaranja za učinjeno. U tom smislu dovoljno je napomenuti nekoliko zdanjih izjava. Jedna od njih je gospodina Linića koji je kazao kako je SDP spasio Riječku banku. To je istina. Ali je jednako tako istina da je dozvoljeno da se nastave besmisleni stečajni postupci nad drugim bankama što ima društvene troškove i - nikom ništa. Sa plafona u bolnicama otpada žbuka i nikog to ne briga. Priznat ćete, dragi čitaoče, da je žbuka puno jefitnija od Riječeke banke. Ovdje sve može. Zapravo sve može ali ne može – «šporet od drveta». To odista ne može. To ne može ni u Hrvatskoj gdje sve može.